

[Arne Bjerregaard]

hverv. I det frie erhverv – og det er fiskeriet jo stadig væk – kan man desværre ikke opstille indtægtsmuligheder og bestemte indtægtsgrænser, og det er sådan set det, man indirekte gør, for så forsvinder incitamentet, i al fald hvis man gør det som noget permanent.

Det kan være fristende, når man siger: ja, men der er ikke flere fisk end så og så mange, og så fordeler vi dem imellem de fiskere, der er. Det er fristende, og vi kan gøre det i en kort overgangsperiode, men gør man det som noget permanent, er det ødelæggende for et hvilket som helst erhverv. De, som fra deres voksenalder eller deres skønne barndom kan huske, dengang vi havde svinekort osv., må erkende, at man da fuldstændig fastlåste situationen. Der var ingen ekspansion tilbage. Der var ingen fremdrift, fordi man fastlåste situationen. Og så kom der i øvrigt så meget sort ind i det også, og det kan der også komme i denne forbindelse her. Det må i al fald ikke være permanent. Vi erkender, der måske i en overgangsperiode kan være grundlag for en eventuel licensordning – vi vil i al fald se på det – men vi vil under ingen omstændigheder være med til en permanent lov. Vi vil kigge på mulighederne for en foreløbig lovgivning på dette område, men den skal være klart tidsbegrænset, og så er jeg endda ikke sikker på, at vi tør være med. Nu må vi se alle disse indvendinger, der kan fremføres imod det, og i øvrigt også, hvad erhvervet selv vil udtale om disse spørgsmål, for det er en indgriben i de private erhvervsrettigheder, og det er vi særdeles bange for.

Jeg håber, ministeren har opfattet, at der var en lillefinger i det sidste, men i lovforslag nr. L 163 overhovedet ingen finger rakt ud til ministeren.

Mølgaard (DR):

Det er den gamle sag med kaninerne og statskassen, man umiddelbart får i tankerne, når man ser fiskeriministerens lovforslagskompleks. Bevillingen til kaninavlens fremme og til udryddelse af kaniner var dog knap så selvmodstridende som dette lovforslagskompleks, når man analyserer forholdet nærmere. Det var trods alt ikke de samme kaniner, der var tale om: det ene tilskud var til dem inden i og det andet til dem uden for

burene. Men her gælder det de samme fisk, som man på én gang støtter indfangelsen af og samtidig har mangel på samme. At give tilskud både til investeringer og til oplægningen af fiskerfartøjer ville man i gamle dage kalde Ebberød Bank. I dag har EF-systemet med kunstigt skabte pukler og bjerge gjort det nok så naturligt at kalde dette system for et ligefrem EFsk reguladetriforsøg, og man turde dog ellers nok kunne konstatere, at sporene fra EFs markedsordninger skræmmer. Systemet er dyrt med ustandselige problemer på grund af de indbyggede selvmodsigelser, og det tildeler fiskeriministeren en uhyrlig magt i forhold til det erhverv, der hører under hans ressort.

Mindre problematisk bliver det ikke af at se sammenhængen mellem investeringsstøtteforslaget og regulerings- eller kvoteringsforslaget. Der skal der både på den ene og den anden måde blæses og haves mel i munden, men ikke nok med det, det skal også være tørt mel, og så går det jo slet, slet ikke.

De direkte og indirekte subventioner, man har givet, har allerede udløst åbenbare urimeligheder. I en fiskebestandsknaphedsperiode misbruger man de gode indfangne fisk med frugtfarve og giver minkene denne kosmetiske lækkerbiskken, som om minkmangelen var samfundsproblemet.

Jeg vil ikke afvise, at der kan være behov for foranstaltninger til sikring af fiskebestanden på længere sigt – biologernes advarsler er ikke overflødige – men jeg må afvise de foranstaltninger, fiskeriministeren her søger vor tilslutning til.

Fiskerierhvervets vanskeligheder bliver ikke mindre, men større, ikke af kortere varighed, men stik imod: permanente, ved en lovgivning som denne. Denne fiskeripolitik EF-forordnings- og -direktivlighed er jo alt andet end en tilfældighed. Jeg må i den forbindelse anføre, at varetagelse af vore nationale interesser ved frie forhandlinger med nabolande mod nord, øst og vest har langt større muligheder for os danskere end opgivelse af dansk selvstændighed og hengiven os til EFs indre og udadvendte forhandlingsmekanismer og systemer, her som på mange, mange andre områder. Problemet fisk består kort sagt i, at England har fiskene, Tyskland fiskebehovet og vi bådene. Jo mere kompetence vi overlader til EF, jo mindre sandsyn-